

IGEHIRDETŐINK KÖTELESSÉGEI, ÉS VESZEDELMEI

Az Úr tudtomra adta, hogy jelenleg többet érhetünk el, ha ott dolgozunk, ahol már néhányan megtértek. Csak akkor terjeszkedjünk teljesen új területekre, ha nagyon kedvező alkalom kínálkozik. Az a néhány a városokban, kik igazán hisznek az igazságban, hathatnak az emberekre, s felkelthetik az érdeklődést hitük iránt. Ha életük példamutató, fényük ragyogni, hatásuk gyűjteni fog. De láttam olyan helységeket, ahol még nem hirdettük az igazságot, s ahova rövidesen behatolunk. Fő feladatuk azonban most az, hogy szent befolyást árásszanak. Nekik kellene vállalniuk a munkások szerepét. Fáradozzanak szomszédjaikért és barátaikért, bölcsen, körültekintően, szeretettel. Nagyon tartózkodók. Nem ragadják meg két kézzel a keresztet, és nem hordozzák, amint kellene. Valamennyien éljenek annak tudatában, hogy ők testvéreik őrizői, és nagymértékben felelősek a körülöttük élőkért. A testvérek hibát követnek el, mikor mindent a lelkesekre hagynak. Az aratni való sok, de kevés a munkás. A jó hírnevűek, akiknek élete összecsendül hitükkel, munkálkodhatnak. Beszélgethetnek emberekkel, feltárhatják előttük az igazság fontosságát. Nem szabad a lelkesekre várniuk és elhanyagolniuk az Isten által félreérthetetlenül rájuk bízott kötelességet. {1T 368.2}

Néhány lelkészünkben nincs nagy hajlandóság, hogy vállukra vegyék Isten munkájának terhét, és olyan önzetlen jótékonyssággal fáradozzanak, mely isteni Urunk életét jellemezte. Legtöbbször a gyülekezetek előbbre járnak, mint némelyik lelkész. Hisznek a bizonyágtételekben, melyeket Isten jónak látott küldeni, és követik azokat, ugyanakkor egyes igehirdetők messze lemaradtak. Azt mondják, hogy hisznek a bizonyágtételekben, s némelyik árt vele, amikor vasszabályként alkalmazza azokat olyanokra, akiknek nincs tapasztalata a bizonyágtételekkel. Ám maguk nem teljesítik azokat; teljesen semmibe veszik az ismételt bizonyágtételeket is. Ez következtelenség. {1T 369.1}

Isten népe általában egységesen szívén viseli az igazság terjesztését. Jókedvvel adnak az igével és tanítással szolgálók bőkezű eltartására. Láttam, hogy a javak szétesztői vigyázzanak, nehogy elpazarolják a gyülekezetek bőkezű adományait. E nagylelkű testvérek némelyike évek óta szétdúlt idegekkel, megtört testtel dolgozik. Túlzásba vitték a munkát, hogy kincset szerezzenek ideleln, és most, mikor bőkezűen adnak vagyonukból, mely oly sokba került nekik, az igével és tanítással szolgáló testvérek kötelessége lelkesen és önfeláldozóan dolgozni, legalább annyira, mint ezek a testvérek dolgoztak. {1T 369.2}

Isten szolgálóinak szabadon kell végezniük a munkát. Tudniuk kell, kiben bíznak. Krisztusban és üdvösségében hatalom él, hogy szabaddá tegye őket. Ha nem szabadok Krisztusban, képtelenek felépíteni gyülekezetét, és a lelkeket sem tudják betakarítani. Isten nem fog elküldeni valakit, kimenteni az embereket a Sátán csapdájából, ha az ő lába is a hálóból akadt. Isten szolgálóinak nem szabad ingadozni. Ha lábuk megcsuszamlik, hogyan mondhatják a félénkeknek: Legyetek erősek! Isten azt akarja, hogy szolgálói erősítsék a lankadó kezeket és megroggyant térdeket. Akik nem készek erre, jobban tennék, ha először magukkal törődnének, magukért imádkoznának, míg erőben nem részesülnek a magasból. {1T 369.3}

Istennek nem tetsző, hogy egyik-másik szolgálója nem önmegtartózkodó. Nem hordozzák a munka terhét. Mintha csak halálszerű álom telepedett volna rájuk. Isten angyalai nem győznek csodálkozni rajtuk, és szégyenkeznek önmegtartózkodásuk és kitartásuk eme hiánya miatt. Mikor üdvösségünk szerzője tevékenykedett és szenvedett értünk, megtartotta magát, és egész élete egyetlen, meg nem szűnő munka és nélkülözés volt. Henyéléssel és bőségben tölthette volna földi napjait, megszerezhetette volna magának ez élet örömeit, de nem gondolt a maga kényelmével. Annak élt, hogy másokkal jót tegyen. Szendvedett, hogy másokat megmenten a szenvedéstől. Mindvégig kitartott, s befejezte a rábízott munkát. Mindezt azért, hogy megmenten minket a pusztulástól. Helyénvaló-e most, hogy mi, ily nagy szeretet méltatlan tárgyai, jobb helyzetre törekedjünk az életben, mint amelyben Urunknak része volt? Életünk minden percében nagy szeretete áldásaiban részesülünk, épp ezért meg sem érthetjük teljesen a tudatlanság és nyomor mélységét, melyből kimentett bennünket. Szemlélni tudjuk Krisztust, akit bűneinkért átvettek, s mégsem állunk készen kiinni vele a megaláztatás és szomorúság keserű poharát? Szemlélni tudjuk a megfeszített Krisztust, és ugyanakkor be kívánunk menni országába bármi más módon, mint sok nyomorúságon át! {1T 370.1}

Lelkészeink nem mindnyájan adják át magukat Isten munkájának, mint azt elvárja tőlük. Némelyek úgy vélekednek, hogy a lelkeseknek nehéz a sora, mert sokat távol kell lenniük családjuktól. Feledik, hogy valamikor még nehezebb volt a munka. Valamikor csak kevés barátja volt az ügynek. Feledik azokat, akikre a

múltban Isten a mű terhét fektette. Alig néhányan voltak akkor, akik szívós munkájuk eredményeképp, már befogadták az igazságot. Isten választott szolgálói sírtak és imádkoztak, hogy világosan megértsék az igazságot; és nélkülözéseket. Sok lemondást viseltek el, hogy el tudják azt juttatni másokhoz. Lépésről-lépésre haladtak, ahogy Isten gondviselése kedvező alkalmat nyitott. Nem törődtek kényelmükkel, nem riadtak vissza a nélkülözésektől. Általuk Isten elkészítette az utat, érthetővé tette az igazságot minden becsületesen gondolkodó ember előtt. Mindent odakészítettek azon lelkészek kezébe, akik azóta fogadták el az igazságot. Némelyik mégsem veszi magára a munka terhét. Könnyebb életet keresnek; kevesebb lemondást követelő állást. Ez a föld nem a keresztény, s még kevésbé Isten választott lelkészeinek pihenőhelye. Felejtik, hogy Krisztus otthagya kincseit s dicsőségét a mennyben, lejött a földre meghalni, hogy megparancsolja nekünk, hogy szeressük egymást, amint ő szeretett minket. Feledik azokat, akikre nem volt méltó a világ, akik bárány- és kecskebőrben jártak, és szenvedtek. gyötrődtek. {1T 370.2}

Megmutatták nekem a waldenseket, s hogy mit kellett elszenvedniük vallásukért. Lelkiismeretesen tanulmányozták Isten szavát, és a rájuk ragyogó világosság szerint éltek. Üldözték és kiűzték őket otthonaikból. Elvették tőlük fáradságos munkával szerzett javaikat, házaikat pedig leégették. Ekkor a hegyekbe menekültek, és hihetetlen nélkülözéseket szenvedtek el. Túrték az éhséget, hideget és meztelenséget. Állatbőr volt az egyetlen ruházat, amire szert tudtak tenni. Szétszórta, mégis együttesen énekeltek és dicsőítették Istent, amiért méltónak találta őket, hogy Krisztus nevéért szenvedjenek. Bátorították és vidították egymást, s még nyomorúságos menedékükért is hálásak voltak. Gyermekeik közül sokan megbetegedtek és behaltak a hidegbe, éhségbe. A szülők mégis pillanatra sem gondoltak vallásuk feladására. Sokkal többre becsülték Isten szeretetét, jóváhagyását, mint a földi kényelmet és evilági gazdagságot. Istentől kaptak vigasztalást, s előre örültek jutalmuknak. {1T 371.1}

Megmutatták nekem Luther Márton is, akit Isten különleges feladat végzésére támasztott. Milyen nagyra becsülte az Isten szavában kinyilatkoztatott igazság ismeretét! Értelme bizonyosra éhezett, melyre ráépítheti reményeit, hogy Isten az Atyja lesz, a menny pedig otthona. Az új és becses világosság, melyre Isten igéjéből ráébredt, végtelenül értékes volt számára. Tudta, hogy ha hirdetni fogja, meg is győzi vele a világot. Szembeszállt a bukott egyház dühével, s erősítette azokat, akik együtt gyönyörködtek vele az Isten igéjében foglalt gazdag igazságokban. Luther Isten választott eszköze volt, hogy letépje a pápai egyházzal az álszentség öltözékét, feltárja romlottságát. Lelkesen emelte fel hangját, s a Szentlélek erejével szembeszállt; megrótt a vezetők bűneit. Felhívásokat bocsátottak ki ellene, hogy öljék meg, ha rátalálnak. Úgy látszott, hogy a római egyház fejének engedelmeskedő, babonás emberek kénye-kedvére marad. Mégsem becsülte sokra életét. Luther tudta, hogy sehol sincs biztonságban, mégsem rettegett. A világosság, melyet látott, és melyben gyönyörködött, élet volt számára, és értékesebb, mint a föld minden kincse. Tudta, hogy a világi kincs elégtelen, de az értelme előtt megnyíló és szívén munkálkodó gazdag igazságok megmaradnak, és ha engedelmeskedik azoknak, halhatatlanságra vezetik őt. {1T 372.1}

Amikor Augsburgba idézték, hogy indokolja meg hitét, engedelmeskedett a parancsoknak. E magányos férfit, aki magára bősztette a papokat és a népet, azok előtt vádolták, akik előtt reszketett a világ; szelíd bárány a bős oroszlánok között. Mégis bátran kiállt Krisztusért és az igazságért, és szent ékesszólással, amelyet csakis az igazság ihlet, felsorolta hitének okait. Ellenségei többféleképpen megkísérelték elhallgattatni az igazság merész védelmezőjét. Eleinte hízelegtek neki, magas állást és tisztességet ígértek. De az élet és a tisztség értéktelen volt előtte, ha az igazság feláldozása az ára. Isten igéje ragyogóbban és világosabban fénylett értelmére. Még élénkebben fogta fel a pápaság tévedéseit, romlottságait és álszenteskedését. Ellenségei ekkor megfélemlítéssel próbálták hitének megtagadására bírni őt, de Luther rettenthetetlenül kiállt hitének védelmében. Kész volt meghalni hitéért, ha Isten úgy akarja, de feladni soha. Isten megvédte életét. Angyalokat küldött kíséretül, hogy tévútra tereljék ellenségeinek dühét és szándékait, és sértetlenül vezessék őt át a viharos vitán, viszályon. {1T 372.2}

Luther nyugodt, nemes méltósága megalázta ellenségeit, és félelmetes csapást mért a pápaságra. A hatalom nagy és büszke emberei azt tervezték, hogy Luther végre tegye jóvá a kárt, melyet ügyüknek okozott. Kifőzték terveiket, de náluk hatalmasabb valaki vette védelmébe Luthert, mivel még nem fejezte be munkáját. Luther barátai siettették távozását Augsburgból. Éjjel lóháton hagyta el a várost kantár, fegyver, csizma és sarkantyú nélkül. Bár igen fáradt volt, addig folytatta útját, amíg barátai közé nem ért. {1T 373.1}

A pápaság felháborodása újra lángra lobbant. Eltökélték, hogy elhallgattatják az igazság rettenthetetlen védőjét. Wormsba rendelték, végsőkéig elszántan, hogy megbosszulják oktalanságát. Gyöngékedett, mégsem mentette ki magát. Nagyon is jól ismerte a veszélyeket, amelyeknek kiteszi magát. Tudta, hogy hatalmas ellenségei bármit képesek lennének elkövetni, hogy elhallgattassák. Mohón követelték vérét, akár a zsidók Krisztusét. Mégis bízott abban az Istenben, aki megóvta a három ifjút a tüzes kemencében. Nem maga miatt félt, nem magáról akart gondoskodni. Nem a maga könnyebbségét kereste, hanem azért aggódott szerfelett, nehogy a neki oly becses igazság ki legyen téve az istentelenek káromlásainak. Kész volt meghalni, mintsem az igazság ellenségeit hagyni diadalmaskodni. Mikor bevonult Wormsba, ezek tolongtak körülötte és ezek követték. Császárokat és a többi hatalmasokat sem kísérték nagyobb csoportok. Az izgalom a tetőpontra hágott, és a tömegben valaki átható, siralmas hangon gajdolta a halottas éneket, hogy figyelmeztesse Luthert arra, ami vár rá. De a hitújító számot vetett magával, és készen állt vérével pecsételni meg bizonyágtételét, ha Isten úgy rendelte. {1T 373.2}

Luthernek a legtekintélyesebb gyűlés előtt kellett megjelennie, hogy megfeleljen hitéért. Hittel Istentől várta az erőt, aki rövid ideig próbára tette bátorságát és hitét. A veszedelmek valamennyi fajtája elvonult szeme előtt. Szomorúság fogta el. A gondok fellegei vették körül, és elrejtették előle Isten arcát. Vágyott a bizonyosságra, hogy Isten vele van. Nem elégítette ki semmi, csak ha Istennel lehet elrejtve. Megtört kiáltással küldte fel a mennybe kínos könyörgését. Lelke időnként mintha elalélt volna benne, mikor képzeletében ellenségei szaporodni látszottak. Reszketett a veszély miatt. Isten bölcs gondviselése – láttam – így készítette elő, hogy el ne feledkezzék, kiben kell bízni, és hogy ne rohanjon vakmerőn a veszedelembe. Isten, mint eszközét készítette fel az előtte álló hatalmas feladatra. {1T 374.1}

Luther imája meghallgatásra lelt. Mire ellenségei elé állt, bátorsága és hite visszatért. Szelíden, akár a bárány, ott állt a föld nagyjainak gyűrűjében, akik éhes farkasként tapasztották rá szemüket, remélve, hogy hatalmukkal és nagyságukkal megfélemlítik. Luther azonban Isten erejébe kapaszkodott, és nem félt. Oly fenségesen és hatalmasan szólt, hogy ellenségei tehetetlenek voltak vele szemben. Lutheren át Isten beszélt. Azért hozott össze császárokat és állítólag okos embereket, hogy nyilvánosan megalázza okosságukat, és mindnyájan lássák, milyen erős és szilárd a gyöngye ember, amikor Istenre, az örök sziklára támaszkodik. {1T 374.2}

Luther nyugodt viselkedése szembeszökő ellentéte volt az úgynevezett hatalmasok felszínre törő szenvedélyeinek és dühének. Nem tudták megijeszteni, hogy visszavonja az igazságot. Nemes egyszerűséggel és nyugodt szilárdsággal, akár a szikla, állt előttük. Ellenségeinek ellenzése, dühe és fenyegetései hatalmas hullámokként csapkodták, és ártalmatlanul hulltak lábához. Luther tántoríthatatlan maradt. Dühítette őket, hogy ez az alacsony származású ember így lenézi hatalmukat, akik előtt pedig királyok és nemesek reszkettek. Azzal szerették volna éreztetni vele haragjukat, hogy halálra kínoztatják. Azonban a föld hatalmasságainál erősebb valaki vigyázott e rettenthetetlen tanúra. Isten még munkát tartogatott számára. Még szenvednie kellett az igazságért. Meg kellett élnie az időt, amikor az igazság véres üldözésen lábol át. Látnia kellett azt zsákruhában, a vakbuzgóság szegényével fedetten. Élnie kellett, hogy lássa, amint az igazság diadalmaskodik, és leleplezi a pápaság tévtanait és babonáit. Luther győzelmet aratott Wormsban, és ez gyöngítette a pápaságot. A hír elterjedt más országokba és nemzetekhez is. Hatásos csapás volt ez a hitújítás mellett. {1T 375.1}

A jelen igazságot hirdető lelkészeket a hitújítás vezető férfijainak ellentétéként mutatták meg nekem. Különösen Luther odaadó, buzgó életét állították némely igehirdetőnk élete mellé. Az igazság iránti maradandó szeretetét bátorságával, nyugodt szilárdságával és önmegtagadással bizonyította. Megpróbáltatásokkal és áldozathozattal került szembe, és időnként a legnagyobb lelki kínokon ment át, míg védte az igazságot; mégsem zúgolódott. Üldözték, akár a vad ragadozót, mégis mindent vidáman elviselt Krisztusért. {1T 375.2}

Isten mai alázatos, hűséges szolgálóira bízta az utolsó kegyelmi üzenetet. Akik nem bújnak ki a felelősség alól, azokat Isten vezeti. Terheket rak rájuk, és rajtuk keresztül tárja népe elé a rendszeres jótékonykodás, adakozás tervét, melyben mindenki részt vehet, és amellyel karöltve dolgozhat. Létrehoztuk a rendszert, és csodálatosan működik is. Bőkezűen eltartja az igehirdetőket és az ügyet. Mikor a lelkészek beszüntették ellenzésüket, és félreálltak az útból, közösségünk szívesen eleget tett a felhívásnak, és meg is becsüli e rendszert. Mindent kényelmessé és könnyűvé tesz ez a lelkészek számára, hogy nyugodtan, anyagi zavarok

nélkül dolgozhassanak. Népünk egyakarattal és szívvel-lélekkel megragadta, holott ezt egyetlen más csoportnál sem tapasztaljuk. Istennek nem tetsző, hogy akadnak panaszkodó igehirdetők, s hogy nem látnak minden erejükkel e mindennél fontosabb munkához. Nincs mentségük, mégis néhányan hagyják áztatni magukat; azt képzelik, hogy komoly áldozatokat hoznak, nehéz az életük, amikor valójában fogalmuk sincs a szenvedésről, önmegtágadásról vagy ínségről. Lehet, hogy gyakran fáradtak, de akkor is fáradtak lennének, ha kezük munkájával keresnék kenyerüket. {1T 375.3}

Akad, aki azt képzei, hogy könnyebben megélhetne két keze után, s gyakran emlegetik is, hogy ezt választják. Nem tudják, miről beszélnek. Megcsalják magukat. Néháynak népes, költséges családról kell gondoskodnia, és nem tudnak bánni a pénzzel. Nem gondolnak arra, hogy Isten ügyének köszönhetik otthonaikat és mindenüket. Nem gondolják meg, mibe kerül a megélhetés. Ha testi munkát vállalnak is, nem mentesülnének az aggodalomtól. Nem ülhetnének le – míg családjukért dolgoznak – a kályha mellé. A munkásember, akinek el kell tartania családját, csak néhány órát tölthet a családjával. Némelyik lelkész nem szívleli a szorgos munkát, s igen ésszerűtlenül, elégedetlen. Isten számon tart minden zúgolódó gondolatot, szót és érzületet. A gyöngeség, és az Isten ügye iránti odaadás hiányának kimutatásával a mennyet gyalázzák meg. {1T 376.1}

Némelyek szívesen hallgatják a kísértés hangját; hangot adnak hitetlenségüknek, és kárt tesznek az ügyben. Sátán jogot formál rájuk, mert nem küzdötték ki magukat csapdájából. Úgy viselkednek, mint gyermekek, akik nincsenek egészen tisztában a kísértő fufangjaival. Pedig elég tapasztaltak; fel kellene ismerniük mesterkedéseit. Kétségeket csempész gondolataikba, és a kétségek azonnali kiűzése helyett, vitába és tárgyalásba bocsátkoznak a főcsalóval, meghallgatják érveléseit, mintha ama régi kígyó babonázta volna meg őket. Néhány szöveg, melyet nem tudnak kielégítően megmagyarázni, elégnek bizonyul, hogy megingassa az igazság egész épületét, és elfedje előttük Isten ígéjének legvilágosabb tényeit. Ezek tévelygő halandók. Nincs bennük tökéletes bölcsesség, és nem ismerik az egész Szentírást. Egyes részek túl esnek az ember értelmén, amíg Isten bölcsessége jónak nem látja rávezetni őket. Sátán némelyeket oly nyomon vezet, amely biztosan hitetlenségbe torkollik. Megtűrik, hogy hitetlenségük elködösítse az igazság dicső láncolatát, és úgy viselkednek, mintha az ő feladatuk lenne megoldani a Szentírás minden egyes nehéz részét. S ha hitük nem képesíti őket erre, akkor téves. {1T 377.1}

Láttam, hogy akikben hitetlenségre hajló, gonosz szív lakik, kételkedni fognak, sőt nemesnek, erényesnek tartják Isten szavában való kételkedésüket. Akik erénynek tekintik a csűrés-csavarást, azoknak számtalan alkalmuk lesz kételkedni Isten szavának ihletettségében és igazságában, Isten senkit nem kényszerít a hitre. Aki akar, támaszkodjék a bizonyítékokra, melyeket Isten jónak látott nyújtani, vagy kételkedhet, akadékoskodhat, és elveszhet. {1T 377.2}

Tudtomra adták, hogy akit kétely és hitetlenség gyötör, ne munkálkodjék másokért. Ami a szíven, az a szájon is, és nem tudhatják, valamely célzásnak vagy a legkisebb kétely kifejezésének mekkora következménye lesz. Sátán szakállas nyilat kovácsol belőle. Lassú méregként hat, mely – mielőtt az áldozat felismerné a veszélyt – kihát az egész szervezetre, aláássa az egészséget, s végül halált okoz. Ugyanez a helyzet a Szentírás tényeivel kapcsolatos kételkedés és hitetlenség mérgeivel. Tekintélyes valaki azt sugallja másoknak, amit Sátán sugall neki: hogy az egyik bibliaszöveg ellentmond a másoknak, és így igen bölcs modorral, mintha csak valamely csodálatos titok nyitjára jött volna rá, amely mindez ideig rejtve volt a történelem korszakainak hívői és szentjei előtt, így éjféli sötétséget vet mások gondolkodására. Nem becsülik többé az igazságot; hitetlenné válnak. Mindez néhány kiejtett szó miatt, melyeknek rejtett hatalma volt, mivel titkokkal kapcsolatosnak látszottak. {1T 377.3}

Agyafúrt ördög munkája ez. Akiiket kétségek gyötörnek, akiknek olyan kérdéseik vannak, amelyeket nem tudnak megválaszolni, ne rántsanak magukkal más, gyöngye értelmeket is ugyanabba a tanácstalanságba. Van, aki sejteti vagy kifejezi kételyeit, majd továbbmegy, nem is álmodva a hatásról. Némely esetben a hitetlenség magja azonnal gyökeret ver, máskor sokáig rejtve marad, míg végül az illető helytelen útra tér, helyet ad az ellenségnek. Így Isten világossága eltávozik tőle, s ő áldozatul esik Sátán erős kísértéseinek. Ekkor kel ki a hitetlenség régen elvetett magja. Sátán ápolja növényeit, s azok gyümölcsöt teremnek. Ami a lelkészek ajkáról elhangzik, óriási tekintéllyel bír, mivel a világosságban kellene járniuk. Mikor nem állnak Isten világos fényében, Sátán az ő eszközeinek használja őket. Velük juttatta el tüzes nyilait azok gondolkodásába, akik nem készek visszautasítani, amit a papjuk mond. {1T 378.1}

Láttam, hogy a lelkészekre is, a gyülekezet tagjaira is küzdelem vár. Krisztus hitvalló lelkészei félelmetes helyzetbe kerülnek, ha a kísértő szándékait szolgálják, vagyis ha meghallgatják susogásait s hagyják, hogy foglyul ejtse és irányítsa gondolataikat. Isten szemében az igehirdetők legsúlyosabb vétke, ha hangot adnak kételyeiknek, ha mások gondolkodását is azokba a sötét alagutakba vonják, s ezzel megengedik Sátánnak, hogy kísértéseivel megvalósítsa kettős szándékát. Sátán kisiklatja azok gondolkodását, akiknek eljárása kihívja kísértéseit. Aztán arra vezeti, hogy sokak gondolkodását megzavarja. {1T 378.2}

Eljött az ideje, hogy Sion falának őrállói megértsék küldetésük felelősségét és szentségét. Értsék meg, hogy jaj nekik, ha nem végzik Isten rájuk bízott munkáját. Ha hűtlenné válnak, veszélybe sodorják Isten nyáját, veszélyeztetik, és ellenségeink hahotájának teszik ki az igazság ügyét. Jaj, minő pusztítás ez! Aki így rombol, kétségkívül el fogja nyerni jutalmát. Némely lelkésznek, mint némely gyülekezeti tagnak, meg kell térnie. Darabokra kell szakadniuk, és újjá kell alakulniuk. A gyülekezetek körében végzett munkájuk rosszabb, mint semmi. Jelen gyöngé, ingadozó állapotukban Istennek tetszőbb lenne, ha nem próbálnának lelkeken segíteni, hanem kétkezi munkát vállalnának, míg meg nem térnek. Akkor segíthetik testvéreiket. {1T 379.1}

A lelkészek ébredjenek fel. Állítják, hogy a nagy király seregének tisztjei, ám a lázadó vezérrel és annak seregével rokonszenveznek. Némelyek a lázadó sereg gyalázásának tették ki Isten ügyét, és ígéjének szent igazságait. Levették vértetük egy részét, és Sátán beléjük lőtte mérges nyilait. Támogatták a lázadó vezért, magukat pedig legyöngítették. Okot adtak Sátánnak és pokoli seregének, hogy diadalmasan emeljék magasra fejüket, s örülhessenek a győzelemnek, amelyhez hozzásegítették őt. Jaj, micsoda dőreség! Mekkora vakság! Mily balga vezetés – leggyöngébb oldalukat tenni ki leghalálosabb ellenségeiknek! Mennyire ellentéte Luther eljárásának. Luther készen állt feláldozni, ha kell, életét is, az igazságot azonban soha! Ezt mondta: „Csak arra ügyeljünk, hogy az evangéliumot ki ne tegyük az istentelenek ócsárlásainak. Inkább ontsuk vérünket védelmében, minthogy az istentelenek diadalmaskodjanak. Ki tudná megmondani, vajon életem, vagy halálom segítené inkább elő testvéreim megmentését?” {1T 379.2}

Isten ügyének haladása nem függ senki emberfiától. Most is támaszt és tanít embereket arra, hogy el juttassák az üzenetet a világhoz. Az emberek gyöngeségével teljessé tudja tenni erejét. A hatalom Istentől származik. Szókészség, ékesszólás és nagyszerű tehetségek egyetlen lelket sem térítenek meg. A szószék erőfeszítései felébreszthetik a gondolatokat, a világos okfejtés meggyőző lehet, mégis Isten adja a növekedést. Istenfélő, hűség, megszentelt emberek, akik mindennapi életükben megvalósítják, amit hirdetnek, üdvös hatással lesznek az emberekre. A szószékről hangzó hatásos érvelés, benyomást tehet a gondolkodásra, de ha a lelkész kissé meggondolatlan, ha beszéde nem elég komoly, ha nem igazán istenfélő, ezzel megsemmisíti a hatást, és eltörli a jó benyomást, melyet tett. Aki megtér, neki tér meg. Sok esetben azután nem is igyekeznek magasabbra emelkedni, mint lekipásztoruk. Szívük nem teljesen tér meg. Nem Istenhez térnek meg. A munka felületes, és hatásuk meg fogja sebezni azokat, akik igazán keresik az Urat. {1T 380.1}

A lelkész eredményessége jórészt attól függ, hogy miként viselkedik a szószéken kívül. Mikor befejezte az igehirdetést, s elhagyja a szószéket, munkája nem ér véget, hanem csak elkezdődik. Akkor kell megvalósítani, amit hirdet. Ne legyen meggondolatlan, vigyázzon magára, nehogy az ellenség kihasználhassa, amit tesz vagy mond, és szégyent hozzon vele Krisztus ügyére. A lelkész nem lehet túlságosan körültekintő, különösen a fiatalok előtt. Ne hagyja el ajkukat könnyelmű beszéd, tréfa és komolytalan szó. Ne feledjék, hogy Krisztus helyében állnak, s példájukkal Krisztus életének szemléltető ábráivá kell lenniük. „Mert Isten munkatársai vagyunk.” „Mint az ő munkatársai, figyelmeztetünk titeket, hogy Isten kegyelmét ne vegyétek hiába.” {1T 380.2}

Tudtomra adták, hogy a fiatal lelkészek hasznavehetőségét – akár nősek, akár nem – gyakran megrongálja a fiatal nők iránt mutatott érdeklődésük. Nem gondolják meg, hogy mások szeme rajtuk áll, és viselkedésük igen megrokkanthatja azoknak a lelkészeknek tekintélyét, akikre oly sok figyelmet szentelnek. Ha szigorúan betartanak a helyes viselkedés szabályait, sokkal jobb lenne nekik is, és az igehirdetőknek is, akit kellemtelen helyzetbe hoznak. A következmény az, hogy az emberek rossz megvilágításban látják őket. De – láttam – az ügy súlya magukra a lelkészekre nehezedik. Ki kell mutatniuk, hogy irtóznak ezektől a dolgoktól, s ha úgy viselkednek, amint Isten kívánja, nem sokáig zavarják őket. Tartózkodjanak mindentől, ami gonosznak látszik. Ha a fiatal nők nagyon barátságosak, az ő kötelességük tudtukra adni, hogy ez nincs kedvükre. Vissza kell utasítaniuk a tolakodást, még ha nevetlennek gondolják is őket emiatt. Vissza kell utasítaniuk az ilyen közeledéseket, hogy megóvják az ügyet a szégyentől. Az igazsághoz és Istenhez megtért fiatal nők hallgatni

fognak a fenyítésre, és helyesbíteni fogják viselkedésüket. {1T 381.1}

A lelkesek folytassák nyilvános munkájukat személyes igyekezettel, fáradozzanak egyéneként az emberekért, amikor csak alkalom nyílik. Beszélgessenek velük a tűzhely körül, és kérleljék őket hogy keressék azokat a dolgokat, amelyek békességet szereznek számukra. Munkánk itt hamarosan véget ér. Mindenki tettei szerint kap jutalmat. Megmutatták nekem a szentek jutalmát, él halhatatlan örökséget, láttam, hogy akik a legtöbbet viseltek el az igazságért, nem fogják azt gondolni, hogy nehéz a soruk, hanem, hogy a menny nagyon megéri a fáradságot. {1T 381.2}